



Divagacions carnavalesques

Diumenge vaig disfressar-me. Res; què hi voleu fer?...

Vaig posar-me unes faldilles que n'hi haurien cabut quatre com jo i una brusa i uns estrenyacaps; la cara coberta amb una carota de cartró. Enfardat d'aquesta manera, em vaig decidir a sortir al carrer. Si us he d'ésser franc, en passar el portal no les tenia totes; a la cara sentia una escalfor que talment semblava que m'ofegava. A mida que passaven vianants, em donava compte que no em coneixien. Vaig anar posant confiança en els draps que em cobrien; podia fer el que volgués; aquella indumentària em posava a cobert de totes les ridiculeses.

Vaig moure'm amb més llibertat; corria i saltava, com el més natural del món. Oh! Era una delícia!

Passaren dos amics. Discutien seriosament. Mirats per mi, eren uns estúpids. Vaig apropar-m'hi. Els vaig cridar pel seu nom, i amb la mà els tocava la cara. Fugiren tots esporuguits. Quin tip de riure! Tothom em feia lloc. Sense ni donar-me'n compte, havia esdevingut l'amo de la carretera. Era com una autoritat que tots respectaven. En fi, era feliç. I que vaig arribar a disfrutar!

Mes, com que en aquest món tot te fi, vaig cansar-me de fer el ximple i vaig anar a vestir-me de bona persona.

Em mirava en el mirall. Quina cosa més grotesca era la meua persona! Vaig treure'm la carota. Estava suat, escabellat... Els pellingos que portava els vaig apilar en un recó. Em vaig rentar i pentinar. Vestit amb les robes meves ja no era el mateix. Els meus passos eren acompasats. Un grapat de pensaments m'atabalaven. Quantes angúnies s'han de passar per poder viure!

En passejar-me per la carretera, el meu mal humor anava creixent. Quin canvi! Feiç poc que jo en aquest mateix lloc era feliç i ara tot el contrari. Passen disfresses que amb llurs estridències m'ataquen els nervis. Quin mal gust! Quan passen pel meu costat, m'aparto; sento repugnància per aquests draps. Alguna d'aquestes disfresses em crida pel meu nom; faig un esforç i somric; mes, procuro treure-me'ls del davant el més prompte possible.

No puc! Me'n torno a casa. Aquest moviment m'és desagradable. Em jutjo a mi mateix, i em trobo covard.

¿Per què et deixes abatre pel pessimisme? ¿Tan poca cosa ets, que no sàpigues imposar-te a tu mateix?

Conec que reaccio. Sento a dintre meu una força estranya. Els meus passos són més fermes. Fins estic alegre. Em poso

a cantar. Passa un amic que em mira de reüll i no em diu res.—Es un estúpid— em dic. Torno a la carretera. Hi ha més moviment. Tot és alegre. Em vénen ganes de cridar, de córrer. Llavors em dono compte que en societat això no està bé.

Tan mal hem fet perquè això, tan natural, sigui pecat i per poder-ho fer haguem de posar-nos una carota? Que en som d'hipocrites i d'infeliços!...

CUCH

DEL PASSAT CARNAVAL

Comentaris...

Com tots els anys, hem vist el Pierrot tracassat, amb el seu vestit blanc, ample com un sac, un botons de cartró de color d'ala de mosca i un casquet negre de punt de mitja. Assentat en una butaca, va passar tota la nit contemplant, darrera la seva carota de fil-ferro, aquella noieta vestida de gitana.

Sala aquàtica a La Unió Liberal. La decoració de la sala estava a to de la concurrència. Tothom *navegava*.

Al Casino. El primer dia, dictadura i solitud. Dilluns i dimarts, canvi de règim amb *barrila* i excessos parlamentaris a càrrec del jovent de la casa. Del jovent que passa dels trenta cinc anys.

Sala de L'Alhambra. Un envelat groc. Un envelat on sols hi mancaven la vela i

les antenes amb banderes. El color de la sala desteia l'encís de les cares rosades i vermelles de les noies.

Molts homes vestits de dones i moltes dones amb pantalons d'home. El sexe debil va guanyant posicions. El jovent que va de paisà i no està de broma s'exposa a conquistar el seu germà, o el seu oncle.

I aquelles serpentines de tots colors que eren com cintes telegràfiques amb un seguit de: T'estimo... T'estimo... T'estimo...?

Ara, una declaració amorosa es fa tirant-vos, bronzenta, una pilota als ulls.

El Negus va volguer conèixer el Carnaval de L'Alhambra. Volia veure aquella «Nuit de Montmartre» que no passà d'un capvespre.

Al Majestic, cinema amb dedicatòria. Exhibició del déu de la torça, Popeye, davant d'un públic infantil de totes edats. Un èxit. Es clar; ja ens ho pensàvem.

Fóra curios saber els quilòmetres que ha fet «Mi jaca» en aquestes festes de Carnaval.

Les senyoretetes «Marias de las O», les hem vist, aquests dies a, totes les sales.

Al Casino fou molt celebrat el nou «danzón» *El sombrero de Gaspar*.

Hi ha hagut Ball de Gitanes al Casino, a La Unió Liberal i a L'Alhambra. Pels balladors de les societats. Un altre any el declararem obligatori.

Dimecres de Cendra. De cendra i vent. Ball de Gitanes de debò a La Unió Liberal. Colles infantils de Cardedeu i Parets. «*Ai que és mona?*» «*Mira que són bufons?*». I així per l'istil. Els petits balladors vingia saltar i cansar-se.

A la sortida del Ball de Donzelles al Casino una senyoreta menjava un pa de pessic i la nena que l'acompanyava, disfressada de mariner, la contemplava embadalida.

I aquells detectius sense uniforme però amb la cara arrugada, que van «a les palpenes» pel mig de la sala de La Unió Liberal?...

Aquests dies s'han vist dues centes trenta disfresses de gitana.

I molts *mamarrachos!*

JOAN VERNET

A N T O N I
V I D A L

Espanya, 23 : Granollers

Gravats al LINOLEUM
per a les impremtes

Dibuix de propaganda

Marques de fàbrica

Cartells i Cromos

